

Minimalne mezde in naše delavstvo

Stališče našega delavstva glede ministrske uredbe o določanju minimalnih mez

Ljubljana, 22. maja.
Tudi dejodajalcji čelalte bolj pogosto zahtevajo ureditev mezdnega vprašanja, ker so pač nizke cene močno orozje v konkurenčnem boju ter da bi naj država intervenirala v mezdnih sporih. Stremljenje delavstva in dejodajalcev po vzakonitvi minimalnih mez je naša odmre na pristojnem mestu in zdaj je že v razpravi zakonska ureditev tega vprašanja na podlagi pooblaščil. čl. 88 finančnega zakona. Stališče delavstva je precej enotno v tem vprašanju in naša Delavska zbornica ga tolmači v posebnem elaboratu, ki iz nje ga posnemamo glavnove misli.

Stališče delavstva glede ureditev minimalnih mez je bilo že izraženo v resoluciji na zadnjem kongresu delavskih zbornic. Po tej resoluciji je upoštevano važno dejstvo, da obstaja mezdna tarifa v vsakem podjetju iz cele skale mezdnih postavk. Kako se naj torej doleže mezze: s posebnimi mezdнимi postavkami za vsako mezno skupino ali z eno mezno postavo za vse podjetje? Na kongresu delavskih zbornic je dejavstvo zavzel stališče, da naj bo predpisana ona višina mezde, ki pod njo ne smejo pasti mezze odraslih in izučenih dejavcev. Ta predpis pa naj ne normira cele mezne skale, temveč le spodnjo mejo, ki se od nje navzgor začne stopnjevanje. Spodnja meja mora odgovarjati najnajnišim stroškom za preživljvanje delavca. Vendar dojemanje minimalne mezze ne sme biti edina in ne glavna oblika zaščite mezde. Z dojemanjem minimalne mezze se lahko eliminirajo le mezze n. pr. po 1.50 in 2 Din na uro, za bolje plačane kategorije delavstva pa bi s tem ne dosegli nobene zaščite. Zato je treba delavške mezze zaščiti z normiranjem minimalne mezde, skala višjih mez z mora biti zaščitenam s sindikajnimi akcijami ter kolektivnimi pogodbami. Potrebne bi pa

NAJVEČJI UMOTVOR DUNAJSKE FILMSKE PRODUKCIJE! LILI DARVAS prvič v filmu!
Jutri premiera! KINO UNION! Marija Baškirovčeva Jutri premiera! KINO UNION!

Sestanek naših Penklubov

Ljubljana, 22. maja.
V sredo so se sestali v Zagrebu delegati naših Penklubov. Ljubljanski Penklub so zastopali g. Fran Albreht, Pavel Golia, Franc Kobler, Josip Vidmar, Bratko Kreft in dr. Debeljak. Delegati bolgarskega Penkluba zradi tehničnih ovir niso mogli priti na sestanek. Zadržana sta bila tudi predsednika ljubljanskega Penkluba dr. Cankar in beograjskega Rakič. Penklubi namenljajo izdajati svojo revijo, ki bi izhajala v treh jezikih. To akcijo je pokrenil londonski Penklub. O delu ljubljanskega Penkluba je referiral na sestanku g. Kobler.

Na konferenci je bilo sprejetih več resolucij. V eni delegati Penklubov soglasno priznavajo slovenski kulturni, književnosti in jeziku popolno pravico do samostojnega obstoja in svobodnega, neodvisnega razvoja. V resoluciji o pospeševanju književnega dela zahtevajo Penklubi glede na izredno težak položaj naših knjižnic, naj merodajni faktorji podpirajo tudi književnost. Država in samoupravna telesa naj zagotove v svojih proračunih v ta namen zadostna sredstva. Dolžno pozornost je treba posvetiti narodnim knjižnicam. V ta namen je potreben zakon o knjižnicah, ki bo zajamčil sredstva in njihov napredok. Končno zahtevajo Penklubi, da se tudi pri nas zagotovi svoboda umetniškega književnega ustvarjanja. Včeraj so prisostvovali delegati Penkluba odkritju spomenika pesniku Dragotinu Domjanoviču ob vhodu v Tuškanac, potem so jih pa zagrebški kolegi povabili na Sjeme, kjer so jih pogostili.

I. jubilejna produkcia

Ljubljana, 22. maja.
V proslavo 10letnice podržavljenja konservatorija je ravnateljstvo pripravilo tri jubilejne produkcije, katerih prva je bila v sredo proti večeru v Filharmoniji. Pri njej so sodelovali edino le najboljši gojenici zavoda, le tri sojo točke je spremljal pri klavirju prof. Marijan Lipovšek. Štiri smo pevce soliste, Ksenijko Kušej (šola prof. Foedralspergove), Dragu Zagarijo (šola prof. Preginja) in Ljudmilo Polajnar (šola prof. Trostove). Nastop Štefanije Fratnikove je izstal iz neznanje vzroka. Prav bo, ako se bo prihodnjih publikij javila kakršnakoči izprenembra v programu in njen vzrok. Pevci solisti so prav jep izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in sicer po eno pesem šeckove in G. Kreka ter tri pesmi Lajovca, le Kušejeva je pevla Poljaka Nowowjetškega »Spomine« in češkega mojstra Dvoraka »Ciganské mejo« št. 7. «Sloj pa je celoten program imel izključno slovensko lice. Kot pianisti so se izkazali: Marija Mantuanij z dvema skladbama Chopina, Egon Kunej s Škerjančevimi, menda prvikrat javno izvajali pesmi slovenskih skladateljev in s

Kidričeva knjiga o Prešernu

Posebno vrednost ima knjiga zato, ker vsebuje tudi Prešernova pisma

Ljubljana, 22. maja.

Zdaj, v tem mesecu, proslavljajo Čehi svojega velikega pesnika, ki jim pomeni toliko, kakor nam Prešeren, K. H. Macho — šumno in globoko kulturno zavestjo. Proslavijo jubilej njegove pesnitve »Maj«, ki je izšel pred sto leti kakor Prešernov Krst pri Savici. Pri nas pa ni bilo nobene oficijelne priznajitve, posvečene jubileju Krsta pri Savici. Sicer govorimo, da je tudi med našo kulturno javnostjo začel uveljavljati Prešernov kult, vendar moramo priznati, da se zdaj, kakor da smo na Prešernovo delo že pozabili in da ne vodimo točnih računov o pesnikovih jubilejih. Kljub vsemu se nismo mogli lepše oddolžiti pesniku kakor se smo s knjigo, ki je te dni izšla v založbi Tiskovne zadruge. V tej knjigi, ki jo bomo morali pristeti med temeljne knjige naše literature, je zbrano vse Prešernovo delo — takšno, kakršno nam ga je pesnik v resnici zapustil, urejeno z največjo skrbnostjo ter po znanstvenem načinu. Naš največji prešernoslovec, univ. prof. dr. Fr. Kidrič je pokazal tu sadove svojega poglavljajanja v Prešernovo delo in zato pričakujemo s popolno upravičenostjo, da bo tudi izdaja druge knjige, ki bo v nji Kidrič pokazal Prešernovo človeško in pesniško podobo dogodek v našem kulturnem življenju — trajnega pomena.

Prva knjiga je zelo obširna, saj obsegata VIII+408 strani. Že njena zunanjost je takoj vabliva, da jo vzameš z veseljem v roke. Začasni ovitek krasi slika Primčeve Julije. Knjigo je opremil ing. arh. D. Serajnik. Posebno jo krasí reprodukcija Jakščeve slike »Prešeren okoli 1835«, ki nam kaže pesnika, kakršen je verjetno bil. Knjigo je tiskala Delniška tiskarna ter je grafično na višini.

Urednik je ustvaril vodnik za čitanje pesmi v približni časovni zapovrstnosti. Ta vodnik je zlasti važen za raziskovalce Prešernovega dela. Na koncu knjige nam urednik razlagá smernice, ki so ga vodile pri urejanju pesniškega dela. Sprevidimo, da se je trudil z globokim razumevanjem in resnično vestnostjo, da bi nam podal Prešernove pesnitve čim pristnejše, v nepotvorenih, prvotnih oblikah. In baš v tem je največja vrednost Kidričevega Prešerna. Marsikdo bo sele zdaj spoznal, da ni poznal dovoli Prešerena, da ni poznal intimnih lepot njegovih pesmi. Posebno vrednost ima knjiga tudi zato, ker vsebuje tudi Prešernova pisma, ki nam približuje pesnika od njegove človeške strani in ki dihajo obeležje pesniške dobe. Razen Prešernovih pisem so še objavljena mnoga druga, njegovih prijateljev. Cope, zlasti mnoge je Vrazovih, ki so tudi najobširnejša. Celakovskega, ki je želel, da bi mu Prešeren dopisoval v slovenskem jeziku, Auerspergova (Anastasius Grün), dve Bleiweisovi itd. Ta pisma pa niso zanimiva le iz subjektivnih razlogov glede na Prešerena, temveč ker nam odkrivajo marsikaj zanimivega ter pomembnega iz Prešernove dobe ter pojasnjujejo odnose med ilirštvo in slovenstvom. Marsikdo bo sprevidel, da so dolejšnjeg mnogi na ilirstu v posebno napihjeni obliki in da Vraz ni bil takšen sovražnik slovanstva kakor so ga nekateri očrnili. Tedaj še prav za prav bo male slovenske književne jezike — Prešeren mu je začel polagati temelje. To je Vraz upošteval ter je zelo ceni Prešerena, pač pa je dvomil v bodočnost slovenskega književnega jezika, ki bi, izvirale le iz enega narečja ter je pripovedal Prešerenu, da naj upošteva tudi druga narečja glede na vokalizacijo. Tožil mu je, da ljudje na Stajerskem ne morejo razumeti Prešernovih del, pisanih v gorenjskem narečju, da pa jih takoj razumejo, če jim razloži razlike v vokalizaciji. Razumljivo je, da se

Ravnateljica šole ga Filipova nas je porazdelila v skupino ter nam pod vodstvom svojega učiteljstva razkazala razrede in način poučevanja. Tu prevladuje globalna metoda (strjeni ponk), po načrtih pedagoškega dr. Vaclava Přihode, deloma pa po načrtih našega rojaka s krškega polja dr. Mihajla Rostoharja. Pouk je vseskozi moderen, sintetičen, ki približuje deci človeško in prirodno življenje v njega povezanosti ter ga prikazuje kot živo sliko življenja, pri čemer stopa v ospredje učenca aktivnost. V ostalem pa temelji na vseh sodobnih glavnih pedagoških načelih. Omeniti je treba, da so uspehi naravnost presestljivi. In učenci jih ne dosežejo ne muko, marveč z največjim veseljem. Ta šola ni »stovarna učenja«, marveč idealno vzgajališče, za kar so podani tudi vsi obvezni pogoji.

Učnice so velike, zračne, svetle sobe, kjer so nameščene klopi, ki se prilegajo individualniosti otrok. V kotu je improvizirana »prodajalna«. Na razpolago so tudi iz lepenke napravljene češke krone in ostali drobi. Učenci prodajajo in kupujejo najraznovrstnejše potrebsčine, ki pa so seveda vse samo — naslikane. Učenci se naučijo vsega igranje, ne da bi vedeli, da so v globokem učenju računstva. Table so odpirajo in divljajo kakor knjige. V vsakem razredu visi tudi slika češkoslovaške himne, ki je pisana po notah. Privlačnost sobo so parketna tla. Vsek učenec ima copate. Zunaj je garderoba za čevlje in plašče.

Gustave le Rouge: 11

Ulica groze

Roman.

Peter se ni dal ugnati, pokazal je načrnost neverjetno vztrajnost. Dal je obnoviti svetilke v ulici groze, ki je bila zdaj lepo razsvetljena in tako se je ljudje niso več bali. Hoditi po nji si pa ponoči še vedno niso upali. Podnevi so hodili po nji brez strahu, zvečer in počnoči si pa sam nihče ni upal v njo, le večje skupine so tu pa tam krenile po nji, da bi pokazale svoj pogum.

Spošno so bili ljudje prepričani, da se je zločinec ustrašil detektivov in da se skriva. Nekateri so pa mislili, da je po tolikih roparskih umorih že dovoli bogat, da mu ne bo treba več morati in ropati.

Tako so se prebivalci Eldorada počasno pomirili in Gedeon Spardock je bil s tem zelo zadovoljen.

Mesto Eldorado je postajalo od dne do dne živahnejše. Zeleznika proga je bila že dograjena, in vlaki so dovajali dan za dan v ogromne kolodvorske dvorene množice priseljencev, delavcev in podjetnikov iz vseh krajev sveta.

Peter je imel polne roke dela, Gedeon Spardock je hitro ocenil njegove vrline

je Vraz bolj nagibal k Hrvatom kakor h Kranjcem, saj je narečje v Slov. goricah bližje kajkavskemu kakor gorenjskemu in žilirske jeziku ni bil zgodji fikcija, temveč je temeljal kolikor toliko na velikem sorodstvu slovenskih narečij in kajkavskega narečja. Prešeren kot pesnik, ki je sijajno obvladal jezik, ki je v njem ustvarjal, pa seveda ni mogel razumeti potrebe po kakšnem drugem jeziku, ki bi ga bilo še treba razviti. Prešeren je bil pesnik, Vraz pa (čeprav ne po poklicu) filolog, oba moža pa sta si bila iskrena prijatelja; vendar se zdi, da je bil Vraz Prešeren bolj naklonjen kakor Prešeren Vrazu. Razvoj jezika nedvomno zavisi v veliki meri od političnih mej, ne le od etničnih in kdake bi se razvili na književni jezik, če bi bile politične meje med kajkavci drugačne, kakršne so pač bile. Vendar vidimo, da sta se v diskurziji o bodočnosti našega jezika motila več

ali manj obo pesnika — Vraz in Prešeren; Prvi bolj, drugi manj — slovenski književni jezik se vendar ni podobil povsem gorjenščini, temveč se je razvijal od prvih osnov — dolenskega narečja ter se približeval tudi vzhodnemu narečju, kar je že zelo Vraz. Toda pesnik je zmagal nad filologom, kar se je že večkrat zgodilo. Zato se tudi jezikoslovci tolkokrat motijo o pesnikih, ker hočejo veljati za večje mojstre jezikov ali pesnikov.

Kidričeva knjiga bo dajala mnogo snovi za vse, ki se pečajo z našo kulturo, njenog zgodovino ter z žitjem in bitjem naroda sploh. Na vse to, kar budi v prvi knjigi v zvezi s Prešernovo korespondenco vprašanja in netivo za razmišlanje, bo pa nevdomno najbolj odgovoril Kidrič sam v drugi knjigi, saj je to na najbolj poklican. Za vse one, ki uživajo Prešernovo delo ne posredno brez vsakih vprašanj, je novi Prešeren najdražji zaradi Prešernovih pesnitv, ki so zbrane v tej dragoceni knjigi. Popoln čar, diba iz teh nepotvorenih pesmi, čar Prešernove poezije. Kidrič se je posvetil svojemu delu s spoštovanjem do pesnikov, da dela ter se povsem podredil pesniku. In baš v tem delu hvali svojega mojstra.

Naši učitelji na Češkoslovaškem

Prisrčen sprejem in ogled Masarykove dekliške osnovne ter drugih šol v Bratislavi

Bratislava, 20. maja.

V torek zjutraj smo odpotovali iz Maribora z »rdečim Francijem« ter dospeli okrog 14. na Dunaj, v velemestu z vsem trudem, hrupom in ropotom, širokimi ulicami in izbranimi izložbami, lepotami in začimivostmi, pa tudi opasnostmi. Bili smo veseli, da smo takoj nadaljevali pot proti Bratislavi, kamor smo prispešili še pred nočjo.

Do mostu ob Dunavu nam je prihitel naproti odpostanec Zveze slovaškega učiteljstva, ki nas je popeljal v dvorano hotela »Tatra«, kjer so nas pozdravili učenci Masarykove meščanske šole z našo in njihovo himno, dobrodošlico nam je pa izrekel upravitelj g. Mikulaš Berka. Zveza nas je pogostila z večerjo. Drugo jutro pa smo po sporedu, ki so nam ga sestavili slovaški učitelji, pohitili v Masarykovo dekliško osnovno in meščansko šolo, kjer se uče učenke meščanskih šol tudi gospodinjstva in kuhrske umetnosti, s katerimi so nas prepricale ob zaključku pregleda te šole. Ogleda smo si tudi bratislavski muzej, popoldne pa ogromno obertoško šolo, kjer poučuje 112 učiteljev v treh jezikih 2338 vajencev 33 najraznovrstnejših obreti. Ta šola je tudi popolnoma nova in po svoji dovršenosti je malo zaostaja za dunajsko.

Kakih 20 km oddaljeno od Bratislavje, ob izlivu Morave v Dunav leži razvalina gradu Devin, nekdanja rezidenca Svetopolka, kjer sta se mudila tudi sv. brata Ciril in Metod. Ogled te razvaline na visoki skalni ti pokaze tipičnost bratislavskih pokrajine. Tu je slovaška mladina vzdala pretekli mesec spominsko ploščo Janu Štrumu, ki ga je vredno občudovali slovaški narod.

Zvečer nam je pribredila ČJ liga slavnosti in banket, katerega se je udeležil tudi naš konzul Kičević z go soprogo, predsednik lige redaktor »Slovenskih listov« g. Avrel Styk z go soprogo, zastopniki Zveze slovaškega učiteljstva, šolskih oblasti in naša znana operna pevka ga. Marija Peršlova, ki že delčas poje v bratislavski operi in še mnogo drugih odličnih osebnosti slovaške javnosti.

Predsednik učiteljske zveze g. Berka nas je vnovič pozdravil ter nam želel, da bi odnesli najboljše vtise iz Bratislavje. Za njim je govoril predsednik lige, g. Styk, v imenu Kola slovaških žena je govorila njegova soproga; govoril je tudi generalni konzul. Vsem se je prisrčno zahvalil načelnik prosvetnega oddelka g. prof. Breznik iz Ljubljane.

V složnem tovarištvu in bratski vzajemnosti smo ponovno izmenjali mnogotede zdrave, klene in lepe misli. Le prehitro se je približala poletje. »Rdeči Francij« nas je popeljal k našim prenočiščem. Kratko bivanje v Bratislavi nam ostane v najprijetnejšem spominu. Globoko zahvalo smo doživili zlasti zvezi slovaškega učiteljstva. Na praznik Vnebohoda odhitimo ob 7. juniju v Zlin, kamor dospemo okoli 12. ure.

V drugem delu mesta smo si ogledali Štefanikovo dekliško osnovno in meščansko šolo, ki je po svoji impozantnosti eljena Masarykovi, same da ima poletje številnih posebnosti še gospodinjsko šolo, kjer se uče učenke meščanskih šol tudi gospodinjstva in kuhrske umetnosti, s katerimi so nas prepricale ob zaključku pregleda te šole. Ogleda smo si tudi dekliško območje na Ceylonu, angleški guverner ga je pa rešil univenja in posredno brez posebnih varnostnih ukrepov v Londonu, kjer si belijo zdaj strokovnjaki glave, kaj bi počeli z njenim.

Sedanja vrednost največjega safira na svetu je v splošnem samo idealna. Pravijo, da je vreden okrog 4.000 funtov Sterlingov ali v našem denarju okrog milijon din. Če bi bil temnomoder, bi ga bilo sploh težko oceniti, rjava žolta barva je pa izmed vseh barv najmanj priljubljena. Ni pa izključeno, da se bo posrečilo odstraniti jo s segrevanjem. Tako se često izdelujejo iz safirjev grde barve leuko-safirji, brezbarvni dragulji, podobni brillantom, če so lepo brušeni. Tudi s tem bi vrednost dragulja silno poskocila, čeprav leuko-safirji niso tako dragoceni kakor modri safirji. Težak problem je tudi brušenje v celoti, napraviti poseben stroj, kajti navadni stroji so za takov velike kamne premajhni. Brušenje bi trajalo približno 18 mesecev. Nekateri strokovnjaki, ki so ga pregledali, menijo, da utrga biti žolto rjava barva samo na površini, v jedru pa morda kamen modrikast. Pri ceylonskih safirjih je to sicer redek pojav, ker imajo na površini modro liso, ki se lepo namesti pri brušenju in da potam vsemu tepo barvo. Ni pa izključeno, da bo vendarle modrikast, kar bi zadostoval, da bi se njegova vrednost po brušenju dvignila najmanj na 3.000.000.

Pred tridesetimi leti je strahovala severno Francijo nevarna razbojniška polpa. Med drugim je imela na vesti tudi umor dveh starih zakoncev. Tega dvojnega umora je bil obdolžen neki Galton, ki so ga takoj aretrirali. Proti njemu pa ni bilo dokazov in ljudje v okolici so se zgražali, da mora sedeti v zaporu, češ, da je nedolžen. Zadeva je prišla do pravosodnega ministra, ki je naročil varnostni službi v Parizu, naj jo samas preišče. In ta naloga je bila poverjena Georges Veron, ki ga je bil Latour izselil in spravil na giljotino, je bil njegov sin. Latour je, da je prav, dolžen, izpolnil sijajno. Dokazal je, da je Galton nedolžen, izselil in pravega morilca in ga aretriral. Morilec je prišel na giljotino in Latour je dobil javno pohvalo. Obetala se mu je

torej sijajna karijera.

In baš tedaj je odložil svoje mesto in odšel v vasico Flers, kjer je zivel puščavniško življenje do smrti. Vzrok je bil znano samo njemu in njegovim predstojnikom. Latour je bila namreč že prej ušla žena z drugim in vuela s seboj tudi sinčka. Njen zapestjivej je pa postal poznejši član razbojniške polpe in razbojništva je naučil tudi nesrečnega dečka. Morilec starši zakoncov Georges Veron, ki ga je bil Latour izselil in spravil na giljotino, je bil njegov sin. Latour je poznal to med obravnavo in akto, nanašajočim se na obtoženca. Tako je nesrečni oče v samoti celih 50 let prenašal svojo bridrost.

Največji safir na svetu

tehta okrog 20 kg in v Londonu si belijo glavo, kaj bi počeli z njim

V eno najznamenitejših brusilnic draguljev v Londonu so prinesli pred dobrim tednom največji safir sveta. Tehta skoraj 20 kg, torej šest kilogramov več, nego največji doslej znani safir. Velik je približno kakor človeška glava, barve je žolto rjava in na površju je umazan, tako da bi ga v sedanji obliki preveč visoko cenil. Če bi ga našel človek ob cesti, bi ga najbrž niti ne pobral, vsaj lajk ne, saj ne vedel, da ima pred seboj takoj dragocen kamen. V brusilnicu se zato tudi niso bili, da bi ga kdo ukral. Valja se tam kar brez nadzorstva. Našli so ga pred letom dni domačini na Ceylonu, angleški guverner ga je pa rešil univenja in posredno brez posebnih varnostnih ukrepov v Londonu, kjer si belijo zdaj strokovnjaki glave, kaj bi počeli z njim.

Deklica žrtev pohotneža. V Veliki je 46-letno tovarniški delavec Alojz R. napadel 13-letno solarko A. K., ki se je vračala iz šole in jo onečastil. Pohotnež so prijeli orožniki.

Iz Maribora

— Drevi opera. Snoči je v mariborskem gledališču gostovala ljubljanska opera z »Brivcem Sevilskim« in dosegla triumfalni uspeh. Vsi sledovali so bili deležni navdušenega odobrevanja. Svežega cvetja ni manjkalo. Opero ponove drevi za red A.

— Tiskovni urad mestne občine. Da bo tesnejši stik med občino in mariborsko javnostjo, ki se zanimal za vse komunalne zadeve, je ustanovila mestna občina v sporazu z tukajnjimi novinarji tiskovni referat, ki ga bo vodil magistratni uradnik g. Kramberger.

— Zamirni proces. Te dni je bila pri tukajnjem sreskem sodelujoča razprava proti uslužbenemu mestnemu avtobusnemu prometu, ki se zanimal za vse komunalne zadeve. Način je, da se pojedinci, ki so vredni, ne izkoristijo, da ne zavzemajo v avtobusnem prometu, vladu v javnosti živahno zanima. Toženec je iznesel mnogo dokazov, ki spravljajo proces v polnoma drugačen tret.